

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Cuvioasei Maria Egipteanca

În această săptămână, sâmbătă:

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

Sf. Gheorghe - grafică realizată de Miruna - Ioana Nicolaev

Evanghelia duminicii

Marcu X, 32-45

32. Și erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună cele ce aveau să l se întâmple:
33. Că, iată, ne suim în Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor.
34. Și-L vor bațocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omori, iar după trei zile va învia.
35. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-l: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine.
36. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac?
37. Iar ei l-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta.
38. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu?
39. Iar ei l-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau, îl veți bea, și cu botezul cu care Mă botez vă veți boteza.
40. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit.
41. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan.
42. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc.
43. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru.
44. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă.
45. Că și Fiul Omului n-a venit ca să l se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.

Din tâlcuirea Evangheliei

- Sfântul Teofilact, Arhiepiscopul Bulgariei -

Fiii lui Zevedeu au socotit că dacă Domnul va merge la Ierusalim, va să împărătească împărăție vremelnică, pentru că Îl auzeau adeseori zicând: "ne suim la Ierusalim". "Dar Iisus, răspunzând, a zis: Nu știți ce cereți. Puteți, oare, să beți paharul pe care-l voi bea Eu și cu botezul cu care Eu Mă botez să vă botezați? Ei au zis: Putem".

Hristos numește "pahar" mucenicia și moartea Sa, arătând că este un lucru la fel de lesnicios ca și a bea un pahar; deci, ni se cuvine și nouă să alergăm la aceasta ca la un lucru lesnicios. Căci "nu poate cineva să se facă părtaș Împărăției Mele dacă nu se va face părtaș și Patimilor Mele".

Iar "a ședea de-a dreapta și de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci se va da celor pentru care s-au pregătit de către Tatăl Meu" – se tâlcuiește așa: dacă va avea cineva împreună cu mucenicia și toată fapta cea bună, acela va lua darul. Căci acelaia care s-a ostenit, i s-a gătit darul, precum și celor care se luptă li se găsesc cununi. După cum la alergarea în arenă, stând împăratul și privind, dacă ar veni cineva care nicicum nu a luat parte la alergare și i-ar cere "dă-mi mie cununa, celui care nu am alergat", împăratul îi va răspunde: "Nu este al meu a da cununa, ci ea se dă celui care a alergat și s-a luptat și a biruit". Tot asemenea și Hristos zice aici: "nu pot Eu să vă dau vouă în dar șederea de-a dreapta și de-a stânga Mea, căci aceasta este a celor care s-au ostenit și pentru care s-a gătit".

Și știind că iubirea de întâietate este cumplită (tiranică) patimă și că are trebuințe de mai multă mustrare și îmboldire, Hristos îi arată ca păgâni și necredincioși, de vreme ce iubesc slava, căci le spune: "Știți că ocârmuitorii neamurilor domnesc peste ele și cei mari le stăpânesc". Și îi rușinează pe ei, zicând "ceilalți oameni, pentru că stăpânesc, sunt străluciți, iar a iubi stăpânirea este patimă păgânească. Așadar, ucenicii Mei, dintru smerenie vor fi cinstiți, întrucât cel ce voiește a fi mai mare este dator să slujească celor mai de jos, aceasta fiind lucrare a smereniei desăvârșite".

Și aceasta a adevărit-o El Însuși, căci Stăpân fiind și Împărat al celor din Ceruri, S-a smerit pe Sine, slujind oamenilor spre mântuire (Filipeni 2, 18). Și încă sufletul Său Și l-a dat răscumpărare pentru mulți, adică pentru toți, "căci "mulți" înseamnă "toti".

Cum poate un creștin din zilele noastre să reziste ispitelor?

Despre diavol s-a scris și se vorbește mai puțin. De ce? – Desigur, este mai ziditor exemplul pozitivului. Dar negativul este mereu o realitate întâlnită în viața individuală, a familiei și a societății. Ispitele și ispitirile lui apar mereu în paginile Sfintei Scripturi, de la Facere și până la Apocalipsă.

În *Cartea Facerii*, prima pereche de oameni, se confruntă cu ispita mereu prezentă până astăzi, al cărei efect e răsturnarea scării valorilor: mai presus de împlinirea poruncii divine e pusă „inofensiva” gustare din fructul cel frumos la înfățișare și bun la gust. E în ispită o nebănuită putere de falsificare, de a înlocui iubirea autentică față de Dumnezeu și de semeni, cu iubirea de plăceri. Urmările acceptării ispitei se constituie într-un șirag întreg de suferințe. Ispita are mai multe fețe, mai multe nuanțe, dar toate urmăresc nefericirea, adică slăbirea comuniunii omului cu Dumnezeu și cu semenii, secătuirea frumoaselor și nobilelor sentimente frățești. Consecințele ei sunt grave: Cain ucide pe fratele său Abel, ca și frații lui Iosif care-l urăsc de moarte pe acesta, ca și Isabela pe Ilie, Irodiada pe Sfântul Ioan Botezătorul sau răutatea celor care L-au răstignit pe Mântuitorul Hristos.

Nici Mântuitorul Iisus Hristos, ca purtător al firii umane alături de ipostasul dumnezeiesc, nu a fost scutit de încercarea unor ispite diavolești, precum *mândria*: „Aruncă-te jos, căci scris este: «îngerilor Săi va porunci pentru Tine și pe mâini Te vor ridica să nu-Ți lovești de piatră piciorul Tău »”(Matei 4,6); *lăcomia*: ”toate acestea Ți le voi da Ție, de vei cădea și Te vei închina mie”(Matei 4,9); sau *plăcerea*: ”Zi ca pietrele acestea să se facă pâine”(Matei 4,3). De data aceasta scara valorilor nu se clatină, ea se întemeiază pe ipostasul dumnezeiesc, iar Mântuitorul rămâne model prin excelență, prin seriozitate categorică în atitudinile Sale față de ispitele diavolești, prin acel răspuns: ”Înapoia Mea, satano”.

Ce sunt ispitele și care sunt adevăratele lor izvoare? Ispitele sunt încercări, oferte sau îndoieli care vin asupra omului de la diavol și de la slugile lui, oamenii cei răi. Este îngăduit de la Dumnezeu ca omul să fie ispitit ”spre încercarea dragostei față de El” (Deuteronom 13,3). Trei sunt izvoarele ispitelor: ”Pofta trupului, pofta ochilor, trufia vieții”(I Ioan 2,16) sau: “iubirea de plăceri, iubirea de slavă și iubirea de argint, din care se naște tot răul”, cum spune Sfântul Ioan Damaschin. (*Filocalia*, vol. IV)

Care sunt cele mai importante arme cu care biruim ispitele diavolului? Mijloacele de a rezista ispitelor sunt aceleași cu care Însuși Mântuitorul l-a învins pe diavol: postul și rugăciunea. Noi ne rugăm neîncetat Tatălui ceresc, zicând: ”Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean” (Matei 6,13). Rugăciunea este cuvânt, iar cuvântul este energia prin care Dumnezeu a făcut lucrurile, cerul și pământul. Deci, în orice vreme de ispită trebuie să ne rugăm stăruitor, cu

lacrimi, cu post și cu zdrobirea inimii: ”Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită” (Matei 26,41) - își sfătuiește Mântuitorul apostolii.

Sfântul Apostol Pavel spune: ”Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate-mi folosesc”. Noi în Liturghie cerem “*cele bune și de folos sufletelor noastre*”. Încercăm astfel să ajungem la o trăire unde, în toate circumstanțele, din toată inima și din tot sufletul nostru să iubim ce iubește Dumnezeu, să urâm ce urăște Dumnezeu. Viața este libertate deplină. Dumnezeu nu vrea pur și simplu să nu cădem în ispită, să nu facem asta, să nu facem cealaltă, ci să ne alegem singuri calea pe care s-o urmăm, răsplata pentru această alegere venind la Judecata de Apoi.

Numai prin cruce și printr-o viață răstignită vom putea să zdrobim împreună cu El puterea întunericului, pentru a gusta de azi din izvorul vieții care izvorăște din mormânt. Totul este de a renunța cu adevărat la iubirea de sine. În aceasta constă adevărata luptă, împotriva noastră înșine mai mult decât împotriva diavolului, care va rămâne neputincios, dacă Îl lăsăm pe Hristos să locuiască în noi.

Anca Voicu

Repere din viața Cuvioasei Maria Egipteanca

Cuvioasa Maria Egipteanca a trăit în primele veacuri creștine, fiind originară din Egipt. Încă de la vârsta de 12 ani, avea să-și părăsească părinții, plecând în cetatea Alexandriei. După cum ea singură a mărturisit, tinerețea și-a petrecut-o în cele mai urâte fapte de stricăciune și desfrânare. Ceea ce impresionează însă în chip deosebit este hotărârea sa fermă de a-și schimba viața, după ce, vreme de 17 ani, trăise într-un mod nedemn de ființa umană. Împrejurările în care va lua această hotărâre sunt emoționante.

Odată, văzând niște corăbii pornind spre Ierusalim, pentru praznicul Înălțării Sfintei Cruci, a plecat și ea cu un grup de tineri, nu pentru a se închina, ci pentru că acela ar fi constituit încă un prilej să-și împlinească și mai mult nesăturata poftă a desfrânării. Ajunsă la Ierusalim, după o călătorie plină de păcate, a dorit și Maria să se alătore oamenilor ce se grăbeau să se închine Sfintei Cruci. Dar de câte ori încerca să pășească pragul bisericii o putere nevăzută o respingea. Descurajată și obosită, conștientizând starea de păcat în care se afla, înălță rugăciuni stăruitoare către Fecioara Maria pentru a o ierta de păcatele ei ce le săvârșise cu promisiunea de a lepăda vechile obiceiuri, urmând calea pustiului. Reușind să se închine Sfintei Cruci va merge, respectându-și făgăduințele făcute, în pustiul Iordanului. Acolo s-a

nevoit singură vreme de 47 de ani, răbdând grele ispite, foame, frig, dar biruindu-le pe toate acestea prin puterea și harul dumnezeiesc revărsate prin rugăciune intensă. În cele din urmă, din dumnezeiască rânduială, este descoperită de cuviosul Zosima, care îi va aduce Sfânta Împărtășanie înainte de moarte și care va povesti viața Cuvioasei, așa cum a aflat-o din însăși mărturisirea acesteia.

Cuvioasa Maria Egipteanca este sărbătorită de Biserica Ortodoxă în fiecare an, în ziua de 1 aprilie. Pomenirea sa, în *Duminica a V-a din Post* este în mod evident destinată să încurajeze și să inspire străduințele credincioșilor în ostenele lor duhovnicești din timpul Postului. Viața sa evidențiază o dată în plus cât de mare este puterea pocăinței, care, iată a înălțat pe cea care fusese înainte o mare păcătoasă pe culmile sfințeniei. Dacă Spovedania ne aduce dezlegarea de păcat, pentru eliberarea din robia păcatului avem nevoie de ajutorul lui Hristos, pe care îl primim în noi în chip real prin Sfânta Taină a Împărtășaniei. De aceea se cuvine a acorda atenția cuvenită pregătirii noastre pentru unirea cu Hristos, mai ales în această perioadă de urcuș duhovnicesc care o reprezintă postul.

Sânziana Ameroaei (grafică realizată de Bogdan Zahariuc)

Sfântul Gheorghe, purtătorul de biruință

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Purtătorul de biruință s-a născut într-o familie de buni creștini din Capadocia Asiei Mici. Rămas orfan de tată, este crescut de mama sa în frică de Dumnezeu. Atunci când ajunge să fie luat la oaste, datorită istețimii și corectitudinii este avansat de către Împăratul Dioclețian până la treapta de comandant al armatei romane.

În vârstă de 30 de ani, înarmat duhovnicește cu o viață morală aleasă, neobișnuită pentru timpurile acelea, Gheorghe era cinstit de împărat și considerat ca unul dintre cei mai aleși strategii ai armatei romane. Bunătatea sa față de subalterni era proverbială, maniera sa față de superiori era impunătoare. Toți se mirau cum un tânăr la vârsta și la poziția sa putea avea prestanță și demnitate: să nu bea, să-și păstreze castitatea, să-și iubească și să-și respecte părinții, să nu participe la orgiile de tot felul, sfidând viața fără scop și virtute. Se socotea fratele celor cinstiți, respectuoși și se considera egal chiar cu sclavii, fapt neobișnuit în concepția romană de atunci. În timpul liber studia, citea, pleca în locuri retrase, deseori simțea emoția sfântă mergând pe cărările unde cu aproape 300 de ani călcaseră pașii Mântuitorului Iisus.

Deși a îndeplinit funcții înalte în armata romană nu va înceta să-și facă cunoscută cu mult curaj apartenența sa la creștinism în timpul persecuțiilor creștinilor inițiate de Împărat. Astfel, în primăvara anului 303, când Împăratul Dioclețian sărbătorea 20 de ani de conducere a imperiului, acesta ordonă miilor de creștini adunați în fața tronului să aducă jertfă pentru el; aceștia însă împotrivindu-se îi vor răspunde: *“un singur împărat cunoaștem, pe Hristos, dătătorul de viață, Cel care ne cere să iubim adevărul, cinstea și demnitatea și dacă le îndeplinim am*

câștigat ceva ce n-aveți voi. Sufletul și viața de veci, onoarea pentru lumea aceasta și împărăția cerurilor pentru lumea cealaltă”. Prezent la manifestare, Sfântul Gheorghe avea să mărturisească, dezbrăcându-și hainele împărătești: *“și eu sunt creștin, pe tine te respect împărate, dar sufletul meu e al aceuia care e „calea, adevărul și viața”*; atunci împăratul smulgându-și sulița l-a străpuns dar a rămas nevătămat. *”Până când, o, împărate și voi cruzi dregători, veți porni mânia voastră asupra creștinilor, făcând judecăți nedrepte asupra unor oameni nevinovați?... Pentru ce îi prigonii?... Au credeți oare, că zeei voștri sunt vii și puternici?... Vă nebuniți și vă înșelați, că singur Dumnezeu creștinilor e viu și adevărat”* - „Cine te-a îndemnat la o vorbărie atât de îndrăzneată?” - îl întreabă împăratul. Iar el răspunde: *”Adevărul!”*... *”Care adevăr?”* - „Iisus Hristos cel prigonit de voi!” - „Ești și tu creștin?” - „Sunt rob al lui Hristos și nădăjduiesc în El”. Plin de mânie împăratul a poruncit slujitorilor să-l ducă pe Gheorghe între sulițe la închisoare. Sulițele n-au intrat însă în trupul sfântului, ci s-au turtit ca și când ar fi fost din hârtie. Deși întemnițat și supus la grele chinuri, Sfântul Gheorghe nu s-a gândit nici o clipă să-și lepede credința sa, refuzând vehement să aducă jertfă împăratului: *”Onorurile tale, împărate, sunt bune dacă servesc omului și fericirii lui; dacă eu sunt fericit și altul nenorocit pentru mine e un chin groaznic. Aș vrea ca toți să fie ca Cel Care a fost bun, drept, milostiv și răsplata lui a fost răstignirea.”*

Chinuit și schingiuit în multe feluri, Sfântul iese nevătămat. E băgat într-o groapă cu var nestins, încălțat cu încălțăminte înroșită în foc, legat de roată și strivit, otrăvit și bătut cu fășii de piele. Zadarnic toate acestea, Sfântul se vindeca peste noapte. Minunându-se de acestea, mulți păgâni primesc botezul, între care și împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian. Tulburat peste măsură de cele întâmplare împăratul va porunci în ziua de 23 aprilie a anului 303 să li se taie capetele atât împărătesei, cât și viteazului Gheorghe. După moartea mucenicului, sfințele sale moaște sunt depuse în biserica din Lidia, Palestina, iar în vremea multor năvăliri ajung pe la diferite biserici și mănăstiri din Europa și Asia. O parte din moaștele Sfântului se află în orașul Levadia din Grecia, în biserica ridicată în cinstea Marelui Mucenic.

Cinstirea Sfântului s-a răspândit repede în toată creștinătatea și a rămas vie până în timpurile pe care le trăim cu toții, fiind patron și ocrotitor al multor biserici, și chiar protector al unor țări întregi (precum Georgia, în Răsărit, sau Marea Britanie, în Apus). Mobilul vieții Sfântului Gheorghe ar putea fi sintetizat în două cuvinte: *“distrugearea idolilor”*. Mărturie ne stau nenumăratele minuni pe care Sfânta Tradiție le-a consemnat. Între acestea, amintim întâmplarea petrecută în templul zeului Apollo, când, adus să jertfească zeilor, el s-a rugat cu atâta însuflețire dumnezeiască lui Hristos, încât toate statuile zeilor s-au prăbușit. De aceea, prin asociere cu o veche istorioară profană, Sfântul Gheorghe este reprezentat în icoană ucigând cu sulița balaurul necredinței și al rătăcirii păgânești.

Se cuvine așadar ca și noi credincioșii, să-l rugăm pe Sfântul și marele mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință să mijlocească pentru noi către Dumnezeu pentru a fi a rămâne statornici mărturisirea dreptei

credițe. Să purtăm permanent în suflet spusele Sfântului care constituie de fapt un îndemn spre milostenie, una dintre virtuțile ce suntem chemați a le cultiva în viața noastră: *”Dacă eu sunt fericit și altul nenorocit, pentru mine e un chin groaznic”*.

Sfântul Gheorghe se bucură spuneam de o mare cinste în rândul creștinilor, fiind considerat și ocrotitorul armatei române. Urmând exemplul vieții sale, suntem chemați ca “ostași în armata lui Hristos” să înfruntăm nenumărații idoli, să luptăm cu multele ispite și patimi ce vin de la cel rău. Sfântul Gheorghe este numit și “purător de biruință”. S-a biruit pe sine, a biruit pe păgâni, a învins pe diavoli, răbdând toate chinurile cu vitejie și seninătate, pentru dragostea lui Hristos, primind astfel cununa muceniciei. Greutăți și ispite de la diavol sunt și azi ca și atunci. Viața pământească e o permanentă luptă cu tine însuși, cu semenii, cu diavolul, dar dezertorii nu au fost niciodată încununați. Ai pus mâna pe coarneză plugului, trage brazda până la capăt, aceasta înseamnă să îți duci crucea și să urmezi pe Domnul, adică să te mulțumești cu multul sau cu puținul ce ți l-a dat Dumnezeu.

Irina Gheorghiu

Prin rugăciune vei învinge

Rugăciune la ziua nașterii și la onomastică

Dumnezeule Preasfinte, cum voi putea să-Ți mulțumesc cu vrednicie pentru viața ce mi-ai dat? Tu m-ai scos din întunericul neființei și viața mea este dar al bunătății Tale, care m-a păzit până acum, mă sprijinește în necazuri și împlinește trebuințele mele.

Tu ești Cel ce priveghezi asupra mea, îndreptezi pașii mei în calea binelui și mă aperi de ispită. Când mă pierd, tu mă întorci la calea poruncilor Tale, când mă poticnesc, mă sprijinești, când cad, mă ridici și când rătăcesc, mă întorci și-mi deschizi părinteștile Tale brațe. O, cât de nemărginite sunt datorii mele către Tine, pentru că mi-ai dar viață și-mi dai în toate zilele noi dovezi de părintească Ta bunătate și îngrijire. Plin, dar, de o vie recunoștință, Ție Ți închin toate zilele vieții mele și mai ales această zi de sărbătoare pentru mine. Și mă rog cu umilință, ca bunătatea Ta să nu mă părească în tot cursul vieții mele și înțelepciunea Ta să mă povățuiască întotdeauna în calea binelui și a fericirii, pentru rugăciunile și mijlocirile Sfântului... (*numele căruia l-ai primit la botez*) și ale Preacuratei Maicii Tale. Amin.

Să o ajutăm să împlinească visul mamei ! (apel umanitar)

Pentru Alexandra Azoitei cuvântul „început” sau cuvântul „viață” înseamnă inima jertfelnică a mamei sale, care și-a sacrificat propria viață pentru a o aduce pe lume. S-a jertfit pe sine cu speranța că fiica ei va fi fericită. Și a părăsit viața aceasta cu tristețea de a nu avea ocazia să-și mângâie fata, să o vadă crescând, să o vadă om realizat...

De un an și jumătate, de când moartea l-a răpit pe și pe tatăl ei, fata trăiește doar din modica pensie de urmaș și din ajutorul social al bunicii în vârstă de 80 de ani, împreună cu care viețuiește. Acum se confruntă cu o altă dificultate parcă și mai grea: ea și bunica sunt amenințate cu evacuarea din casă pentru neplata chiriei restante de mai mulți ani, care se ridică în prezent la

valoarea de 6 989 000 lei și care trebuie achitată până marți 19 aprilie a.c. pentru a nu fi evacuate din casă

Pentru a le ajuta, parohia noastră a organizat o colectă și dorim să mulțumim tuturor celor care deja au contribuit, în limita posibilităților, la strângerea unei părți din această sumă de bani. Cele două au nevoie disperată de ajutorul nostru și dacă cineva ne mai poate sprijini în acest demers, poate dona la pangarul parohiei sau poate contacta persoanele implicate direct în această acțiune: Simona Olaru (Str.Pojărniceii nr .16, 0744 700 354 sau 212 705) și Raluca Poeată (Str.Pojărniceii nr 12, 0741 256 700 sau 217 705)

Datoria față de cei răposați (8)

Veșnica pomenire, dovada neuitării

După săvârșirea pomenirii la 40 de zile, următorul soroc este la 6 luni, apoi la un an, iar apoi o dată pe an până la împlinirea perioadei de 7 ani cât consideră Biserica obligatoriu pentru creștin de a se îngriji de cei răposați.

Fiecare dintre aceste slujbe de pomenire se poate organiza la Biserică, acasă sau la mormânt și are structura slujbei Parastasului, respectiv, cu colac mare, cu prosop, cu colivă, eventual și cu scoaterea unei părțicele din colac pe iconița Maicii Domnului. Este de datoria celor care vor moșteni bunurile răposatului a se îngriji pentru îndeplinirea acestor rânduieli. De aici și tradiția să oferim de pomană celui răposat ori de câte ori se arată în vis.

La împlinirea celor 7 ani, se organizează la biserică sau, de regulă, la mormânt slujba „dezgropăciunii” sau „pânzuirea”. Se pune o bucată de pânză albă pe mormânt cu patru lumânări aprinse la colțuri, iar pe ea se așează pomenile: fie trei colaci, fie jumătate din câte au fost la slujba de înmormântare, precum și coliva și vinul pentru apaus. De asemenea, se obișnuiește a se oferi haine sau „un lat de țol”, arătând prin aceasta dorința tuturor de a participa prin milostenie la „înfrumusețarea” locului de veșnică odihnă al celui răposat. În unele zone, slujba „dezgropăciunii” este precedată chiar de decopertarea pământului și dezvelirea rămășițelor pământești ale răposatului, dar aceasta este o practică necanonică.

Astfel, conform rânduielilor noastre, slujba de pomenire la 7 ani încheie șirul pomenirilor obligatorii, dar asta nu ne împiedică a ne aduce aminte de cei răposați toată viața, mai cu seamă de binefăcători. Orice faptă și orice rugăciune a noastră pentru cei răposați va primi un răspuns din partea lor, iar nouă ne va permite să punem în lucrare concretă zicerea de la sfârșitul slujbei pentru răposați – Veșnica lor pomenire! *Pr. Mihai Margineanu*

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot Il Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.